

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

DESCANSANT DE LAS FATIGAS DEL VIATJE.



¿Ca no vás, Ca no vás?....
Pues ja hu vehuen, vaitj y encare torno.

LOS MARTIRS DEL TREBALL.

En la tarde del divendres de la pasada setmana presencià Barcelona una coremonia conmovedora.

L'enterro del jove arquitecto D. Joan Klein y Noriega fou una escena cívica d'aquellas que ab indelebles caràcters se graban en lo cor de tota la gent honrada.

Barcelona entera, moguda per un mateix impuls, impuls noble y generós, s'associà á la idea de rendir un homenatge grandió y solemne, al valent y malaurat jove, sub jefe de bombers, qu' en lo sant compliment de son deber, vá sacrificarhi la existencia.

Lo qui no aná al enterro, volgué veure 'l passar, y saludar respectuosament per última vegada lo fúnebre ataut que tancava 'ls restos de un mártir, las despullas de un héroe.

Lo qui ni aixó pogué fer, desde 'l fondo del taller ó desde un recó de casa seva s'interessá en la coremonia y tal vegada més una llágrima de ternura al gran concert del sentiment de Barcelona entera.

**

¿Qui era Klein, avants del terrible incendi ocurregut en lo carrer del Hospital?

Un jove apreciable, un estudiós arquitecto, una persona honrada.

¿Qui es Klein, despres d' aquell terrible incendi?

Un modelo de abnegació colcat en un pedestal; dalt del que tothom lo divisa per admirarlo.

Es la repretació dels mártirs del treball.

**

No volém descriure l'acte de la seva mort.

Es un recort que viu y eternament viurá en la memoria de tots los fills de Barcelona.

No volém descriure l'acte de son enterro.

En ell, Barcelona s'acreditá com á noble, virtuosa, digna y civilisada.

La ciutat que com Barcelona doná eixida á las corrents del sentiment mes pur fins al estrem d' embargar á tots los cors y confondre 'ls en una sola impresió;

La ciutat que com Barcelona doná á la sensible mort de un home, la categoria de un aconxeixement solemne;

La ciutat, en fi, que tant expontáneament sapigué comoure 's per un fet é interesarse per una víctima, dona dret á que sobre d' ella 's concebeixin las més hermosas esperansas.

**

Nosaltres volem rendir á la memoria del intrépit Klein, á mes del tribut de una llágrima, lo tribut de una idea.

Es una idea que ha nascut en nostra ment associantnos al generós sentiment de Barcelona; una idea que vá acompanyar al cadáver de 'n Klein; que 's vá posar un instant desobre de la seva tomba y que avuy llansem als espays de la publicitat.

Si 'l generós héroe ressucitava, estem segurs de que l' aplaudiria.

**

Bó es y molt laudable que la mort de un mártir del treball exciti manifestacions honrosas á la seva memoria.

Pero ¿bastan aquestas manifestacions honrosas perque la societat quedi descarregada de sos debers ab los que en compliment dels seus hajan fet lo sacrifici de sa existencia?

No y mil vegadas no.

Es molt noble un recort: es molt generós una manifestació de sentiment; pero no basta.

Ignorém la posició social del malaguanyat Klein: no sabém si son treball era l' amparo de una familia: no volém averiguarho.

Volém parlar en general, que general es la

nostra idea y á tots los mártirs del treball fa referencia.

**

¿Quants obrers no perdan la vida cumplint aquella lley de l' existencia que 'ls obliga á guanyársela treballant!

¿Quants no quedan inutilisats y sumits en la major y mes espantosa miseria!

¿Quants no 's veuhen precisats á implorar llastimosament la caritat pública!

Lo treball es una lluyta terrible é incessant, que té victorias y descalabros, que té vencedors y víctimas.

Ab los fruits del treball molts s' alsan poderosos, molts fabrican la seva fortuna, molts adquireixen lo dret respectable y sant, de gosar de totas las delicias de la existencia: veus aquí los vencedors.

Mes en la lluyta del treball, molts pagan aquesta victoria dels altres, ab la vida propia; molts s' inutilisan, mort lenta també, no sabem si mes terrible que la primera, per quan porta en si mes llarga agonia de miseria y de desgracia: veus aquí las víctimas.

La societat entera gosa y disfruta y menja 'ls fruits del treball: lo fruit que s' alcanza ab la victoria dels uns y ab la perdua dels altres.

**

La societat donchs té un deber.

Te lo deber d' amparar á las víctimas, lo deber de socorre á las familias, que al perdre un pare, un germá ó un fill treballador, perden un amparo, perden lo pá, perden tal vegada 'l porvenir.

Y la societat que está representada per l' estat, per la provincia y pel municipi te 'l deber de prevenir las desgracias del treball, obligant als empresaris ó fabricants á pendre totas aquellas precaucions que serveixen per evitarlas.

Es llástima y fá condol la lletanía de desgracias ocurregudas en las fabricas, que 's llegeix diariament en la gacetilla dels periódichs de las ciutats industrials.

**

Cumplert aquest deber preventiu, ne té un altre de efectiu.

La provincia ó 'l municipi deurian crear una caixa per socorre als obrers inutilisats y á las sevas familias: per amparar als desvalguts que quedan sense 'l principal puntal de la familia, quan aquest puntal ha caygut cumplint lo seu deber.

Los empresaris y fabricants deurian comprometre 's á alimentar aquesta caixa ab un impost fixo repartit gradualment y á proporció del número d' obrers qu' emplean, dels beneficis que obtenen y dels perills que ofereix l' exercici de la seva industria.

Y l' estat deuria autorisar als Ajuntaments perque no consentissin l' establiment de cap industria, sense que 'ls industrials previament entressin en l' associació ab los altres y 's comprometessin á pagar la cantitat corresponet per aquest concepte.

Aixó es just y aixó es noble.

Mentres hi haja mártirs del treball ha de haverhi recompensa per ells y per sas familias.

D' altra manera, l' admiració que 'ls hi tributém, la simpatía que 'ns inspiran, l' interés que en nosaltres excitan no passen de ser un impuls sense resultats practichs, quan no son una solapada hipocresia.

P. K.

CONFESSIÓ.

A MON AMICH J. M.

En Melció te un cor tan gran,
es tant noble y bondados,
tant humil y virtuos,

que te fama de se' un sant;
mes á mí, del bon Melció
á dir tan sols sé m' acut,
que ab tot y sa gran virtut
no es sant de ma devoció.

Jo estimo molt un amich,
que 's tant bo com desgraciat,
puig se trova en trist estat,
quan avants era molt rich;
donchs, encar' que compassió
m' inspira y l' aprecio tant;
la vritat, per' 'xo no es sant
de la meva devoció.

Se que 'l fill d' una marquesa,
que per cert, no es rich de sobras
reparteix entre los pobres
casi tota sa riqueza;
y sabentho, admiració
me causa tant bon subjecte;
mes, no se per quin defecte
no es sant de ma devoció.

Molts homes conech que son
un modelo de bondat,
que may en res han faltat
y encar' que 'm faig l' il·lusió
de veure' en ells sants del Cel,
que no son, dich sens' rezel,
los sants de ma devoció.

Mes, devot soch d' una santa,
que ab gran fe sa imatge adoro,
y si lluny d' ella m' anyoro,
ab afany mont llabi canta
quan la veig, lo cant sagrat
que als cors lliures molt agrada,
puig ma SANTA venerada.....
¡n' es la SANTA LLIBERTAT!

BOIXOMPIFAIG.



LOS NOUS PELEGRINS.

Si volen saber alguna cosa dels ultims pelegrins tornínse tots orelas.

A las onze y mitja van arribar á Monistrol, y al estrem del pont vá sortir á rebrels lo clero de la població ab lo sant Cristo gros, unintse á la comitiva, junt ab algunas beatas farineras y alguns galets de la crosta de baix.

Tots anavan ben despatxats de papers, es dir havent confesat y combregat.

A la veu de arriba cartons, ja'ls teniu carretera amunt tot bramant l' himne de 'n Candi y altres xeringuillas de la mateixa olor.

Qui á dalt de carros, qui montant burros y'ls mes tanasas també á burro, perque anavan á caball de las sévas camas.

Al arribar davant de la font van fer alto y van donar corda al rellotje.

Pero, ep, ara no creguin que entressin de pá y aygua.

Cá, aquets ja son pelegrins de més barra: Van entrar de badelleta, llangonissa, mam d' aquell que s' enfila al cap, y grá fort en gran.

**

Arrenglerats en professó algunas beatas, varias monjas, molts capellans, unas sis sentas donas y uns doscents esparverats d' aquells que ab la cara ja pagan, tot xano xano s' encaminan cap al monastir.

**

Dintre de l' iglesia van entonar l' himne de 'n Candi. ¡Ditxòs himne!

Molts d' ells ja 'l saben de memoria.

Ab aquellas veus avinadas y de nas, varen ofegar los tendres cants dels escolanets.

**

¡Quinas fesomías! ¡Y quin olor de rapé!
No es difícil reconeixer en molts d' aquellas

caras los homes aquells que van desgarrar las entranyas de la patria com qui esqueixa una pessa de bacallá sech y tants dias de dol van causar á mils familias.

Las donas ja s'ho poden figurar: caparrudas de confessorari, rateta de sagristiá y servidoras de capellans. Aquets ni mes ni menos son la gent que forman las célebres pelegrinacions.

**

Lo pendó que precedia á la pelegrinació era negre y lo Sant Cristo altre tant,

Los que la capitanejavan lo mateix y 'ls cors, de molts dels allistats de carbó de pedra.

**

Ja 'ls teniu que han complert com á bons.

Ja 'ls teniu que han fet bugada de conciencia y entonant com sempre l' himne de'n Candi, avall altre vegada.

**

Res de particular podem mencionar durant lo viatge de tornada.

Al arribar á Barcelona los que 'ls capitanejavan los van despedir tocantlos la barbata y encarregalos que no fessin falta un dia d'aquestos á la iglesia de Betlem.

**

Tres romerías mes tenen projectadas segons noticias.

Una á Montserrat, altre á la Cova de San Ignaci y altre al pilar de Zaragossa.

Aixís coneixerán pam á pam la montanya y 'ls recones de la Cova.

Pél que 's proposa lo qu'ells duhen de cap, es una gran ventatje coneixe 'l terreno que s'ha de recorrer y 'ls amagatalls.

Notable vá ser lo concert que l' eminent pianista Pujol vá donar lo diumenje de Rams en lo saló de ca'n Bernareggi.

Los alumnos mes eminentes, reberen publicament lo premi que s' havian conquistat á forsa de aplicació y de constancia y acreditaren durant lo concert envejables qualitats de pianistas y demostraren lo que pot una bona y ben entera educació.

Las festas que cad' any dona 'l Sr. Pujol tenen un encant especial y 's veuhen honradas per una numerosa y distingida concurrencia.

Nosaltres l' aplaudim ab tot lo cor.

Molt tindrán que agrahirli los amants de la popularisació de la bona música.

Durant lo mes de Mars foren robadas 16 iglesias de la provincia de Badajoz

Y encare dirán que la religió vá per terra.

Fins los lladres s' enamoran de las cosas de las iglesias, y á riscos d' anar á presiri, se 'n apoderan.

¿Qué dirán los impíos, davant d' aquest eloquent exemple?

Varen robar lo rellotje al ministre de la guerra.

La policia vá trobar lo rellotje.

¿Y 'l lladre' vá preguntar tothom.

Oh! 'l lladre fins are no se sab pas qui es.

De modo que tenim una policia que troba las prendas robadas quan son las prendas de un ministre y als lladres no.

¿Quins lladres mes espavilats y quina policia mes espavilada!

Mientras un tal Mossen Burell, en l' estació de Tarrasa mirava en quin cotxe de pelegrins podia ficarse, lo tren xiula, s' allunya y 'l deixa en terra.

Al arribar á Vila-de-caballs tot eran crits entre 'ls pelegrins y las pelegrinas.

— ¡Volem al pare Burell! esclamavan.
Y 'l gefe del tren vá disposar que se 'l esperés, en tant que arribava en un tren de mercancías que anava á sortir de Tarrasa.
Ja'u veuhen: quan se tracta de un pelegrí, fins lo carril reula.

Lo dijous y divendres sant en lo Born no 's venia carn á ningú, sense una papeleta del metje que autorisés la venta.

¡Quina llástima que no demanessin també una papeleta del bisbe!

Las cosas se fan ben fetas ó no 's fan.

Lo qui vulgui una situació com l' actual ja que rosega la carn, que rosegui 'ls ossos.

Notable va ser l' últim concert de la societat Euterpe, en lo qual van repartirse 'ls premis del certámen Clavé.

Los Sres. Roca y Roca y Vidal Valenciano guanyaren los dels versos, per sas poesías *Catalunya y Los Uenyaters*.

Los Sres. *Martínez y Cuspinera* guanyaren los de la música péls dits coros respectivament. Lo señor *Martínez* guanyá además una plona de plata per una sinfonía.

Los coros premiats s' estrenerán aviat, y no duptém que 'l públich confirmará 'l fallo del jurat.

En lo teatro del Circo continua representandose la comedia fantástica y d' espectáculo *Lo Pont del Diable*.

Fins are no s' havia donat per dos rals un espectáculo ab tant lujo de decoracions y de trajes y ab un ball tant numerós y de tant efecte.

La primera bailarina *Roseta Mauri*, admirada en los principals teatros de Europa, hi recull cada nit una bona cullita d' aplausos.

L' himne de'n Candi té una ventatje.

Quan un cantantlo s' hi enrugolla, prenent un polset de sucre, encare que 'l sucre siga roig, se l' hi torna *sucres-candi*.

Á LA SEÑORA MARÍA M.....

EN OCASIÓ DE HABERME DEMANAT QUE LI FES UNS VERSOS SOBRE UN DESITJ QUE TINGUÉ DE MENJAR SARDINAS ESCABETCHADAS.

María jo prou voldria
Fer quintillas ben rimadas,
Mes l' adverteixo María
Que tenen poca poesia
Sardinas escabetchadas.

Las nou musas del Parnás
No 'n menjan may de sardinas
De aquets menjers no han fan cas
Com que 'llas veuan ab vas
Ja es compren que son mes finas,

Aqueixa menja sols fá
Per lo pobre gornaler
Que á la taberna s' en vá
Y ab una llesca de pá
Prensanlas troba player.

Y entra mos y más apura
Mitx porró de vi de deu,
Y menja ab tanta ventura
Que jó crech que 'l pobre creu
Que está menjan confitura.

Mes per personas tan finas
Com musas que acostumadas
Están á las golosinas
No son bonas las sardinas
Y menos escabetchadas.

Sen axins no puch fer ré
Si no 'm mana una altre cosa
De aixó no la serviré
Senyora al peus de vgsté
Firma.

JOSEPH CODOLSA.



Deya un neo:

— Ya abriguem l' esperansa de fe aviat un' altra pelegrinació.

— ¡Qué diu? que l' abrigan, tonto, no la fassa aná abrigada que are ja fa bonansa y no hi ha por de que 's costipi.

Si estan enamorats de una noya, no s' atra-veixin pas á enviarli 'l retrato pel correu.

A un amich meu, que anava á fe un bon partit, l' hi ha succehit un cas que pot servir d' experiencia.

Lo retrato anava dintre de la carta, y ab lo sistema que are hi ha de inutilisar lo sello, van omplirli la cara de pichs.

La xicota qu' es molt tocada y posada, ab la passa que are hi há vá creure 's que 'l nuvi tenia la verola, y com que un altre la voltava ja feya temps, se va enamorar d' ell y vá deixar al meu amich.

Y are pot anar á reclamá á ca 'n Tunis.

Los bisbes del Arquebisbat de Valladolid pensan elegir senadcr al bisbe de Salamanca.

— ¡Perqué?

— A saber á Salamanca.

Segons un periódich, circula per Galicia com á moneda corrent l' or dels inglesos.

¡Ay qui fos gallego!

Aqui l' or no 's deixa veure, y 'ls inglesos si.

Se parla de si tornaré.

Se diu que no pot tornar.

Confiem en la providencia; confiem en los miracles.

Un caixal cau y no torna á sortir: aquesta es la ley de la naturalesa.

Pero vamos que si aquest caixal es un caixal carlista, pot caure y sortir ab l' aguda de Deu y de 'n Cánobas.

Hi ha més.

Pot caure en la Seo de Urgell y pot sortir en los banchs del Senat.

Allá veurán.

Confessa la *Epoca* que 'l govern se riu de las invensions de la prensa.

Si 's riu d' aixó no 'u sabem.

Que riu molt nos consta perfectament.

Y fins saban que 's riu..... de la professó.

Lo capellá de un poblet vá anar á posar la sal en las portas de las casas.

Y dihent *Com mes amichs més clars*, per las casas dels liberals, com que no l' hi feyan gracia, no hi havia sal.

Després vá pujar á la trona y vá dir que en las casas sense sal eran tots escomunicats.

Per fortuna aquell dia totas las donas van tirar sal á l' olla.

Aquest fet es rigurosament histórich.

Lo *Siglo futuro*, periódich carlista de Madrit publica un article, en un dels párrafos del qual esclama:

«Y are, salterá de un vol á la Xina»

Sols los carlistas poden saltar de un vol fins aquell remot imperi.

Quan jo dich que 'ls carlins tenen moltras alas!.....

Diu un periódich:
«Se han prés enérgicas medidas per comba-
tre la llagosta en la provincia de Madrit»
Y dich jo:
«Per combatre la llagosta de Madrit, molta
llibertat y molta descentralisació.»

En Barzanallana desisteix de tornar á estan-
car la sal.

Diuen qu' en Romero Robledo es lo minis-
tre que mes oposició ha fet á la caboria del se-
ñor Barzanallana.

Se compren.
En Romero Robledo es andalús, y lo mes sa-
lat del mon es qu' en Romero Robledo siga mi-
nistre.
Estanquin la sal, y ja veuran com los espan-
yols si menjém Romero Robledo, haurém de
menjarlo dols.

A Caldes de Montbuy tingueren un diumen-
je de rams deliciós.

Aquell dia 's donaren cita en dita vila, y no
per pendre 'ls banys, á saber:
Un apremiador de consu ms.

Un altre que recorria 'ls carres arreglant las
matrículas dels industrials.

Y dos més que anavant cobran l' empréstit
de guerra, ab l' onze pert cent de recárrech.

Ja veuen, que si no ván anar á benehir no
vá ser per falta de palmas, ni de créus.

Per fortuna vá haberhi 'l mateix dia una
profesó de donas, lo qual vá acabar de fer riure
als divertits vehins de Caldes.

Anem á reproduhir fielment la felicitació que
ha rebut aquest any un tal Francisco 'l dia d el
séu sant:

A mi amigo Pajo.
Cuan delicia xerdadera
aprofito la ocacion
de fasilitarte con
esta decima gurrera;
pues com de tiempo endarrera
se que ta llaman Pajito,
ey ditao yo el fasilito
y sin excusa que dar
no pot menos que atipar
á uno quel quiere infinito.

M. G.

UNA FOTOGRAFÍA.

Cara torrada, orelas com sabatas,
ull vert y mitj cerós, nas remangat,
cabell de set colors, front aixafat,
posat de orangutá y de papa natas.

Cama torta ó garrell, tremendas, patas,
véu de buldok quan burda enrabiat,
os bertran, en excés desarrollat
y fart de pá, de guixas y patatas.

Odia 'l progrès del home, l' alegría,
li causa llibertat inmens horror,
no 'l treguis may de dir la lletanía
y aquell himne de 'n Candi tot amor.
¿No 'l coneixes lector? jo crech que sí:
¿Que 't sembla? Fora bó per pelegrí.

CANTARELLAS.

Fa dos anys te 'n vas anar,
y en tot aquest temps ¡ay nina!
sols he viscut de recorts
y 'l qu' he menjat cada dia.

P.

Després de la nit vé 'l dia,
després del dia, la nit:
després de un discurs de 'n Cánovas,
me 'n tinc d' anar cap al llit.

T. J.

¿Es possible sent tant llesta
que no 't casis ab ningú?
no pot ser, sino que 'ls nuvis
son mes llestos que no tú.

T. J.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Pau Ronda, Un Urgellés, Ca-Fé de Ral, A. T. y F., Mis-
taire, Roseta Comellas y Papota Vilanovina.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá Zarandíeta: Hi anirà la poesia.—Joan Pri M. Publica-
rém lo quadrat.—Perico Matalassé: efectivament, té poch interés.
—Trenca moñas: Pot suscriure desde primer de mes.—A. F. O.:
Publicarém un epigrama.—R. Picolis: A mes de lo que han inser-
tat, hi anirà algun quento.—Aixerit: Repetim lo que varem dirli:
per poderla insertar hauria de ser una mica mes nutrida de con-
ceptes.—X. de l' Iglesia vella: Publicarém lo quadrat de para-
ulas.—Ciudadans Rejterroe, Noy petit de la Palena, Pardal enven-
enat, Estudiant magre, Plana y Subirá, Pepet, Palat, Dos rabs,
Mister Repica, Sensitiva, Desmatat de Reus, Tallaferro, A. Saa-
chez, Dimoni tonto, Músich de 'n Sisenando, F. de Xinxas, Tren-
ca-pinyons, Milord, J. R. y M., Esquena de llus, Dos fills de Ca-
talunya, Noy que té dos coronas, Princesa Lolotta, Noy del Pineas,
Neve, Deixoumhi ser, Negre lleig, Un Xino, Rebrech de Sagris-
tia, Uu que confegex, Rey Hermann, Enemich del bacallá, Noy
maco, La Nena, Amich del Biel, Tranquil, M. Cadenet, A. de M.,
R. Soles, Gall inglés, J. E., Cap-gros, Hereu Mayarras, J. Bru-
guera, Ferrá imics, Sardanipardaloco, Trenca-pinyons, Campaner
de Lleyda, Sedor, Simon Serafi y Llepizós: Lo que vostés envian
aquesla semana no fá per nosaltres.—Ciudadá lector de la Campa-
na: ja está servit.—Marieta Carbonera: La decima bé; lo demás no
está á la altura de altres cosas que vosté fá.—Pepeta Vilanovina:
Hi anirà una cantarella y un geroglífich.—Roseta Comellas:
Publicarém un quento.—A. T. y F.: Publicarém una sinonimia.
—Ca-Fé de Ral: Idem un trenca-closcas y un anagrama.—Un
Urgellés: Idem la sinonimia.—Gandultures de Vilamajor y Gnard-
y ola: Publicarém lo quadrat de paraulas.—M. J. H.: Ja haurá
vist una cosa que se sembla á l'únic que podiam aprofitar.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. QUADRO DE PARAULAS.—R A T A R
A T A C A
T A R A T
A C A T A
R A T A R

2. SINONIMIA.—Palma.

3. TRENCA CLOSAS.—Pascua.

4. XARADA I.—Ca-ta-ri-na.

5. IDEM II.—P-oruck.

6. ENDEVINALLA.—Estunallas.

7. GEROGLIFICH.—Qui endávant ns mira en-
darrera cau.

Ha endevinat totes 7 solusions lo ciudadá
Roch Xirinach: n' han endavinadas 6 los ciu-
dadants Ca-Fé-de Ral. Deixeu mi ser, uns que
confegex, Músich de corda y Nene: no mes
que 5 Noy del Picas, Princesa Lalotta, Sabadí
Sababadó Noy que té dos coronas, Mislup,
Guard y Ola, Dos fills de Catalunya y Crispí-
nt Crosplis: 4 no mes Esquena de llus, J. R. y
M., Milord, Noy del Biel, Trenca-pinyons, F. de
Xinxas, Gandularros de Vilamajor, Ju-Ali y C.
Tinter májich, Rival de 'n Victor, Ell y jo,
Gamarusi, Amich de 'n Sisenando y Dimoni
Tonto: no mes que 3 Rerref, Fira de Verdú,
Antonio, Campaner de Lleyda, y Talla-ferro:
2 nomes Desmatat de Reus, Sensitiva, Pan,
Ronda, Escupina, M. Repica, Tres Ches, Dos
rabes, Estudians Robinsons, y Pepet Pelat; y
finalmen l tant sols, los ciudadans Plana y Su-
birá, Alfonso VIII, Marieta Batlle, Estudiant
magre, Pardal envenenat, Noy petit de la Pla-
na, J. V. y R, Rejterroe. y P. Tintus.

ANAGRAMÁ.

À un ballet molt dócil
l' hi digué un primer;
—Au noy, que la dos
ja 'l sol se 'n vá á fer.
Tercer be las eynas,
y no corris pás,
per que si acás quarta
molt mal te farás.
Arribant á casa
no hevent cinch eucar,
patatas ab seta
ne varen menjar.
Denprés enflantse
sobre de una set
no hi há pá; que 'n vuit?
vá cridá 'l ballet.

Demá es altre dia,
l' va contestar.
Lector; ab cinch lletras
prompte ho pots trovar.

A. T. y F.

FUGA DE CONSONANTS.

A. a. .a.a. .a. .a.a.a.
.a. a.a. á .a.a. .a..
. 'a. .a.a. a. .a.a. .a.a.a.
. a. .a.a.a. ' .a. .a.a.

DEUHET DE REUS.

SINONIMIA.

—Modo me tot pujar la tot,
deya un Tot. fent esbufechs:
Cinch lletras, donchs cinch bifechs
m' en eudavius, lector.

XINO DE L' IGLESIA VELLA.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un llech anaba de camí, y al arribar á un
punt que el camí feya encruada, no sabia 'l
pobre quin dels quatre agafar per arribar mes
abiati al punt destinat. Aixís passá un bon rato
entre si será aquet ó no será, quant passá un
carro carregat de pastanagas per lo punt ahont
ell estava aturat.

—Bon home digué 'l llech, fariau lo favor de
dirme quin camí podré agafar per arribar al
poble que disti menos?

—Mireu digué 'l carreter, aquest; y li senya-
lá lo de la dreta.

—¿Quantas horas conteu poca diferencia qui
han desde aquí?

—Axó hon home si que 'm será un poch
difeil, perque sols ho sé recordantme de unas
senyas que 'm doná un jermá meu; pero ab tot,
com que vos factj mes net de clatell que jó, po-
dreu saberho facilment. Si de quatre vegadas
las horas que faltan, ne restan lo cocien de 16
parellas, trobareu tres vegadas las horas que
'us separan del punt que demaueu.

—Gracias visqueu molts anys.

MARIANO CADANET.

XARADA

I.

Una hu dos ab alegría
vaig rebrer de prima amich,
ahont me deya ab enerjia
cosetas.... que no transcrich.

Dos hu per cert no voldria
sa neta reputació;
pro tres es dilshi que un dia
va insultá á un senyó rectó.

Ab hu tres negoriajavo,
y després de pérdua gran,
un tot ell me demanava
per posarse á dibujant.

BEHÉMICA.

II.

Primera y tres
bossa ab dinés;

dos y tercera
dona fullera;
cridém hu dos,
al caur' un tros;
de gent de tot
ben lluny si 's pot.

DEIXEUMHI SER.

ENDAVINALLA.

Colocant un animal
al costat de un aliment,
forman just y cabal
un objecte molt valent.

JENANI

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.